

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2006 r., o którego uchylenie wnosi się w ramach niniejszego odwołania, Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) uchylił decyzję Komisji z dnia 23 grudnia 2004 r. o powołaniu innego kandydata na stanowisko kierownika wydziału, a w rezultacie odrzuceniu kandydatury skarżącego w pierwszej instancji.

W uzasadnieniu wniosku o uchylenie tego wyroku, Komisja podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy błędnego zastosowania orzecznictwa „Kratz”⁽¹⁾ w niniejszej sprawie, ponieważ nowe obowiązujące uregulowania, w tym odpowiednie przepisy regulaminu pracowniczego oraz decyzja Komisji o personelu szczebla średniego⁽²⁾, różniły się od uregulowań mających zastosowanie w ramach sprawy Kratz, czego Sąd niesłusznie nie uwzględnił.

Drugi zarzut podnoszony przez Komisję dotyczy rzekomej sprzeczności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku polegającej na tym, że najpierw stwierdzono istotność zasady rozdziału zadań od grupy zaszerogowania, możliwości obsadzenia stanowiska wyłącznie w drodze przeniesienia, przy zachowaniu przez kandydata grupy zaszerogowania z dnia powołania, podczas gdy Sąd wywiódł następnie istnienie obowiązku publikacji stanowisk obejmujących dwie grupy zaszerogowania.

Po trzecie Komisja podnosi, że gdyby został utrzymany obowiązek publikacji stanowisk kierowników wydziałów obejmujących dwie określone grupy zaszerogowania, jaki nakłada na instytucje zaskarżony wyrok, to skarżący w pierwszej instancji nie miałyby interesu prawnego, a jego skarga powinna być zostać odrzucona jako niedopuszczalna. Według Komisji zaskarżony wyrok wyszedł poza ramy pozwu wniesionego w pierwszej instancji.

(1) Wyrok Sądu z dnia 17 maja 1995 r. w sprawie T-10/94 Kratz przeciwko Komisji, Rec. 1995 str. II-1455.

(2) Decyzja Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r., C (2004) 1597, w sprawie personelu szczebla średniego, opublikowana w *Informacjach administracyjnych* nr 73/2004 z dnia 23 czerwca 2004 r.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2007 r. — E.ON Ruhrgas i E.ON Földgáz Trade przeciwko Komisji

(Sprawa T-57/07)

(2007/C 95/95)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: E.ON Ruhrgas International AG (Essen, Niemcy) i E.ON Földgáz Trade Zrt. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci G. Wiedemann i T. Lübbig)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności ust. 4 na dole pierwszej strony decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 grudnia 2006 r. (dokument nr *30783) skierowanej do E.ON Ruhrgas International AG w sprawie M.3696 — E.ON/MOL i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16 stycznia 2007 r. (dokument nr *924) skierowanej również do E.ON Ruhrgas International AG w sprawie M.3696 — E.ON/MOL;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji z dnia 21 grudnia 2005 r. Komisja stwierdziła, że nabycie dwóch węgierskich przedsiębiorstw gazowych przez skarżącą E.ON Ruhrgas International AG jest zgodne ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z zastrzeżeniem, że skarżąca spełni określone warunki i obowiązki.

W ramach jednego z obowiązków skarżąca E.ON Ruhrgas International AG podjęła się opracować i wdrożyć program uwolnienia gazu na rynku węgierskim. Cena początkowa sprzedaży w drodze przetargu miała być określona jako 95 % średniej ważonej kosztów gazu pod warunkiem, że łączne straty, które skarżące mogłyby ponieść wskutek ustalenia ceny końcowej sprzedaży w drodze przetargu poniżej średniej ważonej kosztów gazu, nie przekroczy 26 milionów EUR.

Komisja wskazała w zaskarżonych pismach, że straty poniesione przez skarżące w danym przetargu powinny zostać zrównoważone zyskami osiągniętymi przez skarżące w innych przetargach. Skarżące kwestionują tę ocenę i uważają, że straty wynikające z przetargów w ramach programu uwolnienia gazu nie muszą być zrównoważone ewentualnymi zyskami, które można uzyskać z przyszłych przetargów.

Skarżące podnoszą dwa zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, skarżące twierdzą, że Komisja nie dysponuje żadną podstawą prawną, by zwiększyć obciążenia finansowe, a tym samym zmienić obowiązki prawne wynikające z decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2005 r.

Po drugie, skarżące utrzymują, że naruszony został Regulamin Komisji⁽¹⁾, ponieważ nie wszyscy członkowie Komisji naradzali się nad treścią obu zaskarżonych pism, a przekazanie uprawnień Dyrekcji Generalnej Komisji na podstawie art. 14 wspomnianego regulaminu nie odbyło się we właściwy sposób.

(1) Dz.U. 2000, L 308, str. 26, ze zmianami.